

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **Pražská plynárenská Distribuce, a. s.**, se sídlem U Plynárny 500, Praha 4, zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Active Life Bohemia, s. r. o., se sídlem Pod Vrchem 69, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č. j. 9 A 33/2024 - 124,

t a k t o :

Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností brojí žalobkyně proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který určil žalobkyni jako procesní nástupkyni a rozhodl, že s ní bude ve věci výše uvedené dál jednat jako se žalobkyní v řízení před městským soudem dle § 107 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

[2] Spornou otázkou v této věci je, zda v kontextu procesního nástupnictví v řízení před správním soudem přichází v úvahu, aby byla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) jakožto nástupnická společnost povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění dalších předpisů (dále jen „informační zákon“) povinna poskytnout informaci na základě žádosti, která byla podána u její právní předchůdkyně.

[3] Osoba zúčastněná na řízení požadovala po společnosti Pražská plynárenská distribuce, a. s., člen koncernu Pražská plynárenská, a. s. (IČO 274 03 505, dále také „původní PPD“), investiční ceníky za různé roky, a to podle informačního zákona. Původní PPD žádost částečně odmítla rozhodnutím ze dne 28. 7. 2023, č. j. OP/36/2023/ZDF-IV. Proti tomuto rozhodnutí se osoba zúčastněná na řízení odvolala a žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že rozhodnutí původní PPD zrušil, řízení zastavil a přikázal původní PPD, aby osobě zúčastněné na řízení poskytla požadované informace. Proti rozhodnutí žalovaného brojila původní PPD žalobou.

[4] Stěžovatelka podáním ze dne 6. 11. 2024 (č. l. 117 spisu městského soudu) městskému soudu oznámila, že k 1. 7. 2024 došlo k zániku původní PPD v důsledku fúze sloučením, přičemž nástupnickou společností je stěžovatelka.

[5] **Městský soud** nesouhlasil s argumentací stěžovatelky, že z důvodu absence výslovné úpravy nepřechází veřejnoprávní povinnost poskytnout informace při zániku povinného subjektu na nástupnickou společnost. Uvedl, že povinný subjekt, který je osobou odlišnou od státu, je v dvojediném postavení – je správním orgánem a zároveň nositelem veřejných subjektivních práv. Otázka, zda je určitá entita povinným subjektem, je ryze veřejnoprávního charakteru. Přeměna obchodní korporace je naproti tomu institutem soukromého práva, a proto nevede bez dalšího k zániku veřejnoprávního postavení povinného subjektu, pokud i nástupnická společnost nadále splňuje znaky povinného subjektu a fakticky pokračuje v činnosti svého předchůdce.

[6] Stěžovatelka jako nástupnická společnost se tak stala nositelem svazku kompetencí, které náležely před fúzí její předchůdkyni. K zániku postavení povinného subjektu může dojít pouze z veřejnoprávních důvodů, tedy tehdy, pokud posuzovaná entita ztratí atributy povinného subjektu. Opačný výklad by znamenal, že by čistě soukromoprávním jednáním došlo k zániku veřejnoprávní povinnosti poskytnout informace a ukončení správního řízení, a tedy k zásahu do veřejných subjektivních práv žadatele o informace. Protože stěžovatelka, jež byla ovládána hlavním městem Prahou, naplňuje znaky povinného subjektu vymezené v nálezů Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17, a pokračuje v činnosti původní PPD, přešlo na ni postavení povinného subjektu. Povaha věci proto dle městského soudu umožňuje pokračovat v řízení se stěžovatelkou.

[7] V **kasací stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Připomněla obecný právní princip, že veřejnoprávní povinnosti se vztahují pouze k osobě, jíž byly uloženy, a nepřecházejí na právní nástupce. Informační zákon neobsahuje žádné speciální ustanovení o právním nástupnictví, povinnost vyřídit žádost o informace má pouze povinný subjekt, jemuž je žádost žadatelem určena. Závěr městského soudu jde dle stěžovatelky nad rámec textu zákona, je v rozporu s principem legality a byl by možný pouze při změně zákona. Aby nástupnická společnost mohla vyřídit žádost o informace určenou zaniklé společnosti, musí být sama povinným subjektem. Právním nástupcem zanikajícího povinného subjektu však nemusí být vždy rovněž povinný subjekt, nelze proto uzavřít, že na právního nástupce povinného subjektu přechází povinnost vyřídit žádost o informace a výkon veřejné správy v témže rozsahu. Stěžovatelka souhlasí se závěrem

pokračování

učiněným městským soudem, že otázka, zda je osoba povinným subjektem, je otázkou ryze veřejnoprávního charakteru, a také souhlasí s východiskem, že povinný subjekt, který je odlišný od státu, tak se nachází v dvojediném postavení. Uzavírá však, že kromě otázky, která entita je obecně povinným subjektem, je však nutné zabývat se také tím, kdo je povinným subjektem ve vztahu ke konkrétní žádosti o informace. Žadatelé se sice mohou se stejnou žádostí obrátit na více povinných subjektů, informační zákon však neumožňuje, aby jeden povinný subjekt plnil informační povinnost jiného subjektu.

[8] V tomto smyslu je postavení povinného subjektu odlišného od státu skutečně pevně spojeno s konkrétní osobou soukromého práva, neboť tuto konkrétní osobu soukromého práva určuje přímo informační zákon. Z veřejnoprávní povahy informačního zákona přitom také vyplývá, že určení subjektu, který je povinen vyřídit určitou žádost, nelze vykládat extenzivně nad rámec toho, co stanoví informační zákon, tj. že tímto subjektem je osoba, které byla žádost určena a doručena. Takový extenzivní výklad by odporoval i ústavně zakotvené zásadě, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích dle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[9] Dvojedinost postavení povinného subjektu poté vede k tomu, že tyto dvě pozice od sebe nelze oddělovat. Zanikne-li povinný subjekt jako nositel veřejných subjektivních práv, zanikne také jako „správní orgán“. Svazek kompetencí nemůže přejít na jinou osobu bez výslovné úpravy ve veřejném právu. Nelze přijmout ani argument kontinuitou správního řízení, neboť podáním žádosti se žádné řízení nezahajuje a povinný subjekt vydává rozhodnutí pouze v případě odmítnutí požadovaných informací. Nástupnická společnost je nositelem vlastního, originárního svazku kompetencí, nikoliv svazku kompetencí původního povinného subjektu.

[10] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením městského soudu, který správně aplikoval zásadu, podle níž je třeba informační zákon vykládat tak, že žadateli jsou požadované informace zásadně poskytovány, přičemž interpretace zákona musí směřovat k tomu, aby informace poskytnuty byly, a nikoli k tomu, jak umožnit povinnému subjektu se této povinnosti vyhnout či ji obstruovat různými procesními cestami. Dle žalovaného městský soud rozhodl v souladu s judikaturou, podle níž je nutno umožnit soudní přezkum rozhodnutí zaniklého správního orgánu. Kasační námitky jsou hypotetické, neboť stěžovatelka je povinným subjektem. Žalovaný namítá, že v nyní posuzované věci neexistuje žádný zákonný podklad pro zánik povinného subjektu či nepokračování v řízení. Žalovaný vychází z premisy, že určitá entita (nezávisle na tom, zda je nadána právní subjektivitou, zda jde o organizační složku státu či o obchodní korporaci) se stává povinným subjektem na základě zákona, naplněním zákonných znaků. Otázka, jaká entita je povinným subjektem, je otázkou čistě veřejnoprávního charakteru; také k zániku povinného subjektu musí dojít veřejnoprávními prostředky, a nikoliv pouhým soukromoprávním jednáním. Stěžovatelka se fúzí sloučením stala, s ohledem na faktické důvody (univerzální úspěse, pokračování v činnosti), nositelem svazku kompetencí téhož povinného subjektu, a tudíž na ni přechází i z tohoto postavení odvozené veřejnoprávní povinnosti. Stěžovatelka doposud neuvedla nic, čím by se od původní PPD jakkoliv odlišovala. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatelka pokračuje v činnosti původní PPD, přešlo na ni veškeré její jmění, je jejím univerzálním sukcesorem, zůstává členem koncernu Pražská plynárenská, a. s., sídlí na stejné adrese, má stejné personální složení statutárních

orgánů a vystupuje pod takřka stejnou obchodní firmou jako původní PPD. Jediným důvodem, proč stěžovatelka odmítá výklad městského soudu, je existence mezery v zákoně. Tu však lze překlenout interpretací. Přítakání názoru stěžovatelky by mohlo vést k tomu, že požadované informace nebudou uchovány a osoba zúčastněná na řízení bude zkrácena na svém právu na informace, jichž by se novou žádostí již nedomohla, jelikož se žadatelka domáhá informací starších než 10 let a povinné subjekty jsou dle informačního zákona takové informace povinny uchovávat, dokud není žádost vyřízena a ukončeno příslušné správní řízení.

[11] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za ni advokátka (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že již rozhodoval v skutkově i právně obdobné věci stejné stěžovatelky rozsudky ze dne 22. 5. 2025, č. j. 1 As 29/2025-50, resp. ze dne 25. 4. 2025, č. j. 8 As 31/2025-33, přičemž meritum věci zůstává stejné, liší se pouze období, za které žadatelka požaduje poskytnout informace. Stejná je i kasační argumentace stěžovatelky. Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se od již vyřčených závěrů k otázce právního nástupnictví stěžovatelky odchýlit.

[15] Stěžovatelka namítá, že veřejnoprávní povinnosti obecně nepřecházejí na právního nástupce, přičemž informační zákon neobsahuje žádné výslovné pravidlo o právním nástupnictví. V takovém případě nelze interpretací dojít k závěru o přechodu postavení povinného subjektu na nástupnickou společnost, neboť nástupnická společnost nemusí být také povinným subjektem. Stěžovatelka nicméně v první řadě nijak nezpochybňuje závěr městského soudu, že ona sama je povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je ovládána jediným akcionářem, společností Pražská plynárenská, a. s., jejímž jediným akcionářem je hlavní město Praha. Stěžovatelka se za povinný subjekt dokonce sama výslovně v kasační stížnosti označuje. Nejvyšší správní soud proto při vypořádání kasační argumentace vycházel ze skutečnosti, že stěžovatelka je povinným subjektem. Z tohoto důvodu je pro tuto věc irelevantní argumentace týkající se přechodu informační povinnosti na entitu, která není povinným subjektem nebo námitku, že povinný subjekt může zaniknout bez právního nástupce, a že zaniklý povinný subjekt nemůže zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele o informace. O takovou situaci se totiž v nyní projednávaném případě vůbec nejedná.

[16] Nejvyšší správní soud rovněž nemůže souhlasit se závěrem učiněným stěžovatelkou, že pokud chybí výslovné ustanovení o přechodu povinnosti poskytnout informace na nástupnickou společnost, soudy nemohou takovou povinnost dovodit interpretací.

pokračování

Dle Nejvyššího správního soudu absence výslovné úpravy není úmyslem zákonodárce, ale nanejvýš jeho opomenutím, soudy proto mohou pravidlo dotvořit interpretací (srov. bod 35 rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008-116, č. 1953/2009 Sb. NSS). Právo na informace je zakotveno na ústavní úrovni, a to v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), který v odst. 1 stanoví, že *„svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny“*; v odst. 5 pak zrcadlově zakotvuje pozitivní závazek státních orgánů a orgánů územní samosprávy *„přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, přičemž podmínky a provedení stanoví zákon“*. Tímto zákonem je právě informační zákon, který ve svém § 2 odst. 1 a 2 provedl i konkretizaci vymezení povinných subjektů. Z předchozího bodu vyplývá, že takovým povinným subjektem ve smyslu § 2 informačního zákona je i stěžovatelka, která je i nadále nepřímou ovládána hl. městem Praha, stejně jako byla původní PPD. Na poskytování informací stěžovatelkou tedy dopadá čl. 17 odst. 5 Listiny, stejně jako dopadal na poskytování informací o téže činnosti na její právní předchůdkyni. Soud je tudíž s ohledem na čl. 4 Ústavy, podle něhož jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci, povinen volit takový výklad zákona, který umožní naplnění smyslu a účelu práva na přístup k informacím v co největší míře. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-56, č. 1272/2007 Sb. NSS, uvedl, že *„při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ve spojení se zákonem č. 106/1999 Sb., je třeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem...“*. Nelze proto připustit, aby soudy pouze z důvodu chybějící výslovné zákonné úpravy rezignovaly na ochranu základního práva na informace.

[17] Povinným subjektem tedy byla jak původní PPD, tak nyní stěžovatelka, ta však navzdory tomu staví svou argumentaci na tezi, že z hlediska práva na informace mezi nimi existuje striktní diskontinuita. Tento přístup je však podle Nejvyššího správního soudu přepjatě formalistický a nesprávný, přičemž jeho důsledky by byly v nyní projednávaném případě absurdní.

[18] Nejvyšší správní soud v obecné rovině poukazuje na skutečnost, že soukromoprávní úprava přeměn obchodních společností není založena na diskontinuitě mezi zaniklým a nově vzniklým subjektem, právě naopak. Podle § 178 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), při fúzi sloučením *„nejméně jedna ze zúčastněných osob zaniká; práva a povinnosti zanikajících osob přecházejí na jedinou ze zúčastněných osob jako na nástupnickou právnickou osobu“*. Podle § 178 odst. 3 občanského zákoníku při fúzi splynutím *„zanikají všechny zúčastněné osoby a na jejich místě vzniká nová právnická osoba jako osoba nástupnická; na ni přecházejí práva a povinnosti všech zanikajících osob“*. Obdobné závěry platí i v případě rozdělení (§ 179 občanského zákoníku). Shodně je přechod práv a povinností upraven speciálně v § 61, § 62, § 243 a § 244 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev.

[19] Stěžovatelka nijak nezpochybňuje závěr městského soudu, že mezi stěžovatelkou a původní PPD je personální a zejména majetková kontinuita a že stěžovatelka pokračuje v činnosti původní PPD, neboť z údajů uvedených v obchodním rejstříku je patrné, že předmětem podnikání obou těchto společností je distribuce plynu, dále je z něj patrná personální provázanost žalobce a nástupnické společnosti. Z projektu fúze, jenž je založen ve sbírce listin, vyplývá, že nástupnická společnost převzala jmění původní žalobkyně

(původní PPD) a vstoupila do jejího právního postavení. Nejvyšší správní soud proto nemá ani pochyb, že stěžovatelka disponuje informací, jejíhož poskytnutí se žadatel domáhal po původní PPD, resp. že tuto informaci je schopna žadateli poskytnout. Opak stěžovatelka ostatně ani netvrdí. Z pohledu žadatele o informace není z hlediska činnosti žádný rozdíl mezi původní PPD a stěžovatelkou.

[20] Ztratí-li účastník řízení způsobilost být účastníkem řízení, soud má podle § 107 o. s. ř. povinnost podle povahy věci posoudit, zda může v řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 11. 2021, č. j. 7 As 239/2021-24, č. 4277/2022 Sb. NSS (obdobně již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020-74), uvedl, že povinné osoby ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím odlišné od státu, ať už jde o právnické či fyzické osoby, jsou v dvojedné pozici správního orgánu (nositele kompetence) a osoby mající veřejná subjektivní práva. To se projevuje v procesní rovině tím, že na rozdíl od správních orgánů mají možnost bránit se soudní cestou proti rozhodnutí žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů. To však neznamená, že je tím zcela potlačen druhý aspekt povahy povinného subjektu, tedy to, že i povinné subjekty odlišné od státu jsou rovněž v postavení správního orgánu. Na fyzické a právnické osoby, které jsou povinnými subjekty, proto nelze bez dalšího aplikovat obecné pravidlo, podle něhož veřejnoprávní povinnosti nepřecházejí na právního nástupce. S ohledem na jejich specifickou povahu je nutné se dále zabývat tím, zda na ně mohla přejít informační povinnost původního povinného subjektu.

[21] Žádost o informace je v první řadě právě žádostí o informaci, nelze proto akceptovat snahu stěžovatelky dovodit z různých procesních ustanovení informačního zákona, že se žádost vždy nerozlučně váže právě a pouze k povinnému subjektu, kterému byla adresována. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že právo na informace se váže k činnosti povinného subjektu (čl. 17 odst. 5 Listiny), přičemž jeho smyslem a účelem je umožnit veřejnosti dohled nad touto činností a zejména (avšak nikoliv pouze) nad tím, jak hospodáří s veřejnými prostředky. Požadovaná informace je poté jistě zpravidla spojena s činností konkrétního povinného subjektu, kterému je žádost adresována, a proto je to právě tento povinný subjekt, kdo ji může a má poskytnout. Zde se nicméně nejedná o situaci, kdy by žadatel požadoval např. po jedné společnosti informace o činnosti zcela odlišné společnosti, kterými by disponovala jen a pouze tato společnost. Nadto není ani vyloučeno získat od jednoho povinného subjektu informace, které má od jiného povinného subjektu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 15/2006-113, č. 1271/2007 Sb. NSS).

[22] V nynější věci není sporné, že stěžovatelka převzala jmění původní PPD a pokračuje také v její činnosti. Jako právní nástupce povinného subjektu fakticky převzala personální a majetkový substrát původního subjektu a pokračuje v jeho původní činnosti, přičemž není pochyb, že požadovanou informaci nadále disponuje, resp. je schopna ji poskytnout. Vstoupila tak do činnosti, na kterou se vztahovala povinnost o ní informovat, pokud jde o původní PPD (čl. 17 odst. 5 Listiny). Stěžovatelka tak vstoupila nejen do soukromých práv a povinností původní PPD, ale i do jejího postavení povinného subjektu jako správního orgánu při poskytování informací. Bylo by nesmyslné dovodit, že není povinna informaci poskytnout pouze proto, že jí žádost nebyla původně směřována. Žádost jí ostatně směřována ani být nemohla, neboť v okamžiku podání žádosti ještě neexistovala. Podle Nejvyššího správního soudu proto povaha věci umožňuje, aby bylo v řízení o žalobě

pokračování

pokračováno se stěžovatelkou, neboť stěžovatelka je stejně jako původní PPD povinným subjektem a mezi ní a původní PPD je kontinuita v majetkové rovině, v personální rovině i co do činnosti, kterou vykonává, a proto i v postavení povinného subjektu jako správního orgánu.

[23] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že stěžovatelka, resp. původní PPD, měla pro přeměnu legitimní důvody, přičemž nic nesvědčí o tom, že by přeměna byla motivována právě snahou vyhnout se informační povinnosti. Totéž se však nedá říci o její argumentaci v nynější věci, jejímž smyslem a účelem zjevně je pouze snaha vyhnout se poskytnutí požadovaných informací. Takovému přístupu však soud nemůže přisvědčit, neboť by se jednalo o výsledek odporující smyslu práva na informace, které by tím bylo vyprázdněno. Stěžovatelka pouze obecně argumentuje, že výkladem městského soudu může dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv povinného subjektu, jí zastávaný výklad by však žadateli o informace nejen vytvořil nesmyslnou překážku v přístupu k informacím, ale mohl by mu v přístupu dokonce zcela zamezit, na což poukazuje žalovaný ve svém vyjádření. V takovém případě je proto nutné dát přednost právu na přístup k informacím.

[24] Městský soud proto nijak nepochybil, pokud podle § 107 odst. 1 o. s. ř. rozhodl o tom, že v řízení bude pokračovat se stěžovatelkou.

[25] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[26] O náhradě nákladů řízení NSS nerozhodoval, neboť kasační stížnost směřovala proti usnesení o procesním nástupnictví, které je pouze „vnořeno“ do řízení o žalobě. Podle bodu 50 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, č. 4554/2024 Sb. NSS, totiž platí: „*O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě, a to podle pravidel o náhradě nákladů řízení o žalobě samotné (§ 60 s. ř. s., tedy zásadně podle procesního úspěchu účastníků řízení o žalobě). Řízení o kasační stížnosti proti usnesení řešícímu otázku místní příslušnosti totiž je ‚vnořeno‘ do řízení o žalobě (analogicky viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb., body 26 a násl.).*“

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu